

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 142.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366116928/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

det lille Speil for sit Ansigt og begyndte med største Ivrighed at klemme sin Næse frem og sin Pande og sine Læber tilbage. Det kom hende for, at Ansigtet virkelig forandrede sig og næsten blev hende ukjendeligt – men det syntes hende tusinde Gange grimmere end tilforn. Hun udstødte et Skrig og tumlede svimmel ned af Vinduesraimen. Faldet var dybt. Hun greb uvilkaarlig for sig, men blev slemt forslaaet paa Albuerne og i Ansigtet. Speilet havde hun tabt – det laae dybt nede mellem Ruinerne og var slaaet i tusinde Stykker. Med Hænderne forslaaede og, som hun troede, med et græselig forvandlet Ansigt, løb hun hjem og styrtede ind til sine Forældre, der med største Forskrækkelse saae hvorledes hendes Ansigt var forslaaet og næsten ukjendeligt. Hun kastede selv et ængsteligt Blik i et Speil og sank afmægtig til Gulvet. Hun blev bragt tilsens og forbundet, men da hun kom til sig selv, var hun i en febrilsk Tilstand. Alt, hvad hun sagde om Tulyeri og Forvandling, klang som forvirrede Fantasier. Efter nogle Ugers Sygeleie stod hun vel helbredet op, men hendes Ansigt var ikke længer det samme. Alt, hvad man havde dadlet ved det tilforn, var forsvundet. Panden hang ikke længer ud, men havde derimod faaet en Skjævhed, der klædte hende meget værre. Næsen var ikke flad, men var bleven tyk og kluntet i Enden. Uagtet hun ingen Tænder havde mistet, var den for noget vel fremstaaende Mand nu faldet ind, som paa en gammel tandløs Kone.

«Du min Gud, hvilket Uglebillede hun dog er bleven ved det fald!» – sagde Faderen, og hele Familien var af samme Mening. Fætter Jørgen saae det dog ikke; han var reist bort om Morgenen samme Dag, Thora om Aftenen var faldet ned blandt Slotsruinerne. Thora selv saae sit forandrede Ansigt med Gru, men trøstede sig hemmelig med, at hun kunde forme det om hver Morgen og Aften. Hun gjorde nu et formeligt Studium af denne ydre Selvförbedring. Hun gik ikke længer til Slotsruinen og udsatte sig for at falde ned; men hun lukkede sig inde i sit Værelse paa de Tinner, hvori Solen efter Almanakken skulde staae op eller gaae ned, og i disse Timer modellerede hun formelig paa sit Ansigt saa godt, som hun kunde, og som hendes Smag eller Lune indgav hende det. Hun var selv overbevist om, at en saadan Modellering virkelig fandt Sted, og at det ingenlunde var en Fantasi, som hun havde medbragt fra sin Sygdom. Hun fordreiede uvilkaarlig sit Ansigt, og gjorde slemme Grimasser under Arbeidet, og undertiden troede hun da, at disse fordreiede Miner vare hendes

Tryllefingres Værk Men Udtrykket var det ikke saa meget som Formerne selv, hun vilde forandre; dog hvorledes hun saa tænkte sig dem og syntes at omforme dem, tiltog hun hver Dag i Grimhed. Man troede virkelig at bemærke paafaldende Forandringer i hendes Ansigt fra den ene Dag til den anden, men aldrig nogen Forandring til det Bedre, og hun hørte saamange Kritiker over sit Ansigt, at hun tilsidst blev fortvivlet over sin hemmelige Konst og ønskede kun at kunne give sig sit oprindelige Ansigt tilbage. Ogsaa derpaa forsøgte hun; men det vilde aldrig lykkes. Ethvert nyt Forsøg gjorde hende kun grimmere.

Det var netop i det Aar, Thorvaldsens Tilbagekomst til Fædrelandet havde vakt almindelig Opsigt og Interesse over hele Landet. Rytget om den Triumf, hvormed en Billedhugger var bleven hædret som en Seierherre eller Konge, havde tilligemed Konstneren sat hans Konst i høj Anseelse, og de, der aldrig før havde haft Øie for Skønheden og Høiheden i Billedverdenen, begyndte at faae Øinene op for dens Rigdom. Ogsaa til Proprietar Linds Parcel var der kommet Kobber af Thorvaldsens Værket og enkelte Gipsafstøbninger. Pludselig fik Thora en Idee, som hun vel ikke aabenbarede Nogen, men hun yttrede den heftigste Lyst til at see Thorvaldsen og hans Værksted og bad sin Fader hver Dag om at tage hende med paa hans nærførestaaende Reise til Hovedstaden. Siden hendes Sygdom havde saavel hendes daglig grimme Udseende, som hendes besynderlig spændte Væsen mishaget hele Familien. Undertiden undslap der hende Ytringer om Evner og himmelske Gaver, som maatte kunne gjøre Underværker endnu i Verden, naar man kun ikke var blind derfor. Man havde mærket, at hun altid Morgen og Aften lukkede sig inde; og – ved at kige gennem Noglehullet, havde Stuepigen opdaget, at naar Thora saaledes troede sig ubemærket, var hun kun sysselsat med at speile sig og med at glatte og stryge sit Ansigt. De ansaa Alle den stakkels grimme Thora for halv værvittig af Forfængelighed og Lyst til at være smuk. For mulig at give hendes Tanker en anden Retning – og for maaskee at raadføre sig med en Læge eller Psycholog, angaaende hendes Sindstilstand – føiede Faderen hende i hendes idelig gjentagne Ønske og tog hende med til Kjøbenhavn i Julen.

Det Eneste, hun interesserede sig for i den store By, var Thorvaldsen og hans Værksted, og Faderen gik ofte derhen med hende. For at ikke hendes paafaldende Grimhed skulde gøre Opsigt paa Gaden,